

CHINEESCHE WINKELS.

In China zijn de winkels aan de straat geheel open zonder vensters of luiken. Ook dienen zij niet alleen tot het verkoopen van koopwaren; de Chinezen oefenen er meestal hun bedrijf tevens uit, ja verrigten er zooveel mogelijk al hunne zaken, omdat zij veel liechter zijn dan de andere vertrekken van hunne kleine huizen. Eenvoudige planken, gemeenlijk rood of zwart geschilderd en met vergulde letters, maken er het lijstwerk of de kozijnen van de deur uit. Daar leest men dan gewoonlijk op wat er in den winkel te koop is, en soms ook naar chineesch gebruik, een of ander spreekwoord of uitdrukking, om de koopers te lokken of hun vertrouwen in te bezemen. Onder die welke men er bijna altijd leest is er eene: »Twee prijzen zijn hier niet,» dat zoo veel wil zeggen als: »vaste prijs» bij ons.

De meeste winkels bevatten voorts een kantoor, zoodanig ingerigt dat de koper, op straat staande, koopen kan; of er is eene soort van bordes voor de deur, en alsdan

vindt hij zich omgeven van een gebelddhouwen leuning, die de voorbijgangers belet hem te stooten, onderwijl hij daa staat te koopen.

Sommige chineesche winkels zijn zeer groot en bestaan uit onderscheidene vertrekken. Boven de deur vindt men altijd een uithangbord als bij ons, met dit onderscheid dat men het lezen moet van de regter- naar de linkerhand, omdat het in het chineesch is. Men vindt er echter zeer zelden of nooit den naam van den koopman of winkelier; maar wel den titel of den naam waaronder deze affaire bekend is. Deze namen zijn altijd zeer uitlokkend, als b. v. »In de goede wederzijdsche overeenstemming,» »In het groote voordeel,» »In de volmaakte regtvaardigheid,» enz. Het zijn altijd namen vol van schoone beloften, waarop men evenwel niet altijd vertrouwen moet; uitgezonderd echter wat de beleefdheid betreft: eene eigenschap waarin de Chinezen in de geheele wereld wellicht hun gelijken niet hebben. T. M. L.

VOOR KINDEREN.

Het leven van een haveloozen knaap.

Ik herinner mij eenige dingen, die gebeurden toen ik nog zeer jong was. Wij woonden in eene stad in Schotland — mijn vader, mijne moeder en een jong zusje. Wij hadden twee kamers, en waren zeer gezellig ingerigt. Ik verbeeld mij, dat mijne moeder mij in een stoeltje zette, en mij eene lei en een griffel gaf om te teekenen. Vervolgens herinner ik mij, dat mijn vader begon te drinken. Toen begreep ik dat niet goed, maar hij bracht geen geld aan mijne moeder thuis, en zij was verplicht onze klok te verkoopen om voedsel te bekomen. Vervolgens ging 't eene voorwerp na 't andere, en toen waren wij verplicht eene goedkoopere woning te huren. Verder herinner ik mij, dat mijn zusje stierf. Alles scheen ledig na dien tijd. Het volgende, dat ik mij goed herinner was, dat ik met mijnen vader eene lange reis ging maken. Hij bracht mij naar eene plaats die, zoo als ik later ontdekte, Dublin was, en besteedde mij daar bij eene vrouw, die zeer vriendelijk voor mij was. Hij beloofde haar, voor mijnen kost en mijne inwoning haar te zullen betalen. Ik kan mij den naam der straat niet meer herinneren, en dikwijls heb ik later getracht het huis te vinden, maar dit gelukte mij nooit. Na eenigen tijd hield mijn vader op met geld te zenden; maar de vrouw had mij zóó lief, dat zij mij niet weg wilde doen. Eens op eenen avond, ik herinner mij dit zeer goed, was haar zoon zeer boos op haar. Ik begreep de reden hiervan niet, maar eindelijk zeide hij: »ik zal hem teregt zetten,» en hij nam mij bij den arm, hield mij goed vast, en ging zeer hard met mij langs de straat loopen. Ik moest dus ook hard loopen, en hij deed mij zeer veel pijn, door mijnen arm zoo vast te houden. Ik durfde niet te schreeuwen, maar gevoelde mij zeer ellendig. Ik riep in mijn hart: »Moeder! moeder. Als ik eene moeder had, zou ik niet zoo behandeld worden.» Maar wij gingen al verder en verder, en kwamen eindelijk bij een zeer groot gebouw met eene wijde poort. Naderhand ontdekte ik, dat het 't armenhuis was. Daar werd ik gelaten, en, o ik was ellendig! ik was gewoon om in eenen hoek te zitten, en mij zelf door weenen ziek te maken. Al mijn roepen was: »Moeder, moeder! o, als ik eene moeder had!»

Maar langzamerhand werd ik gewoon aan deze plaats en aan de menigte kinderen, en begon ik gaarne in de school te leeren. De meester merkte mij op, omdat ik aardig kon zingen, en na eenigen tijd werd ik een der

zangers in de kapel. Dit deed ik zeer gaarne, en ik deed mijn best.

Maar mijn vader kwam terug, en nam mij weder mede. Wij gingen in eene stoomboot, en kwamen in eene zeer groote stad, die mijn vader Liverpool noemde. Hij kreeg daar werk, en wij woonden daar nog al huiselijk samen. Soms gingen wij eenige menschen bezoeken, die zoo als mijn vader zeide, mijn oom en mijne tante waren. Mijn vader stierf zeer onverwacht, en ik ging toen bij deze menschen wonen. Mijn oom zeide, dat ik voor mijn onderhoud moest werken, en zijnen winkel moest schoonhouden en boodschappen doen. Hij had eenige kippen, die hij zeer liefhad, en mijne tante had een hondje. Op zekeren dag joeg de hond eene kip, en mijn oom beval mij den hond bij hem te brengen; hij wilde hem doodschieten. Ik wist dat mijne tante zeer veel van den hond hield; en ik zelf ook. Ik wilde niet gaarne, dat de hond zou worden doodgeschoten, dus wendde ik voor, dat ik den hond zou opzoeken. De meester ontdekte mij; hij viel mij aan, en beval mij weg te gaan en nooit terug te komen. Ik denk nu niet, dat hij dit meende, maar toen dacht ik 't wel, en liep weg, bitterlijk schreiende. Ik dacht te beproeven weder naar de vrouw in Dublin te gaan, die zoo vriendelijk voor mij was geweest; ik vond de stoomboot, en ging de zee over. Maar ik liep heen en weder, en kon haar niet vinden. Dien nacht sloep ik op straat. Den volgenden morgen sprak een arme jongen als ik, mij aan; hij zeide, dat hij naar eene school ging, waar zoowel voedsel als onderwijs gegeven werd, en vroeg mij, om met hem daarheen te gaan. Onderweg vertelde hij mij, dat het eene protestantsche school was, maar de meester was 'heel goed voor de jongens.» Ik dacht dat dit voor eenen enkelen dag mij geen kwaad zou kunnen doen.

Toen ik binnenkwam, keek een ieder zoo vriendelijk, het ontbijt was zoo heerlijk, en de kamer zoo warm.

Om drie uur werden wij allen op de galerij gebracht, omdat de school gesloten werd. Toen overviel mij een zwaar gevoel van droefheid. »Waar zal ik gaan? O, waar zal ik gaan?» dacht ik. De jongen naast mij zeide: »Waarom ziet gij zoo treurig?» Ik vertelde hem mijnen wanhopigen toestand. Hij luisterde zeer vriendelijk naar mij, en zeide toen: »Vertel het dien heer,» naar den meester zijnde. Ik ging. »Arme jongen,» zeide hij, »ik zal een tehuis voor u trachten te vinden,» en hij zond mij met eenen anderen jongen heen. In weinige dagen voelde ik mij geheel thuis. Op zekeren dag kwamen eene dame en hare twee dochters op school. Zij waren in zwaren rouw gekleed. De jongens stonden op om haar te verwelkomen. Ik dacht bij mijzelven: »ik heb mijn

geheele leven van zwarte Protestanten gehoord, maar ik zag ze nog nooit. Nooit zag ik dames, die er zoo vriendelijk uitzien. Ik zag dat de meester zacht met haar sprak, en toen kwam eene der jonge dames tot mij in mijne klasse. Zij leide hare hand op mijnen schouder, en sprak zoo vriendelijk. Zij zeide, dat ik naar het »Tehuis» der knapen zou gaan, waar zij zeide, verzekerd te zijn, dat ik gelukkig zou wezen.

Ik dacht, dat als ik haar terugzag, ik overal gelukkig zou zijn. Toen ik in het »Tehuis» kwam, en de jongens leerde kennen, zag ik dat zij allen jufvrouw H. kenden, en haar, even als ik, zeer liefhadden. Eenigen der kleine jongens met goede stemmen noemde zij haar koor. Weldra werd ik bij hen gezet. Gewoonlijk waren wij iederen donderdag bij haar in huis om te zingen. Wij leerden psalmen en gezangen. Zij gaf zich veel moeite om ons te onderrigten. Zelve vervaardigde zij onze kleederen; en voor de kleintjes breide zij roode kousen. Zij scheen altijd bedacht te zijn op hetgeen zij kon doen om ons gelukkig te maken; en niemand van ons zou niet zeer gaarne iets voor haar gedaan hebben. Alles wat wij deden was vervuld met gedachten aan haar; en sedert ik grooter ben geworden, heeft dikwijls, als ik in verzoeking kwam, om kwaad te doen, de gedachte: »wat zou jufvrouw H. zeggen?» mij weehouden; en velen der anderen zeiden 't zelve.

Ziende dat ik zooveel smaak voor muziek had, begon jufvrouw H. mij op het harmonium te onderrigten; maar dikwijls als wij alleen in de kamer waren, hield zij met de les op om tot mij te spreken — om mij te vertellen van de groote liefde van Jezus voor mij, en hoe Hij mij tot zijn kind wilde maken. »Henry,» zeide zij dan; »ik zal niet gelukkig zijn, vóórdat ik weet, dat gij een Christen zijt.» Dikwijls voelde ik diep mijnen zondestaat, en in dien doodsacht riep ik dikwijls tot God; doch tot Christus kwam ik niet.

Toen jufvrouw H. naar Edinburg ging, waren wij allen diep bedroefd; maar wij besloten alles te doen, wat wij konden, om haar genoegen te doen, en zoo voort te gaan, om haar bij hare terugkomst te verrassen. Maar zij kwam nooit terug, want Jezus nam haar tot zich.

Dit was eene diepe droefheid in het »Tehuis.» De knapen konden slechts weenen, en op voorbeelden van hare goedheid jegens hen wijzen. Ik dacht nooit meer gelukkig te zullen kunnen zijn; maar ik besloot om ernstig te trachten zóó te leven, dat ik haar eenmaal in den hemel zou terugzien.

Dit was het leven van dezen haveloozen knaap. Uit zijne eenvoudige geschiedenis mogen wij ons eenig denkbeeld maken, welk een zegen zulk een »Tehuis» is. Op 15jarigen leeftijd was Henry leerling op eene van de groote winkels. Hier was hij onder circa twee honderd jongelieden van alle geloofsbelijdenissen; maar weinige Christenen waren onder hen, en sommigen hunner verborgen hun licht onder eene korenaat. Dit was een leven vol verzoeking; en voor eenigen tijd dwaalde Henry van den goeden weg af. Maar de goede Herder, die tot hertoe over al zijne gangen gewaakt had, ging hem in zijne afwervingen na, en bracht hem weder op den goeden weg.

Ik geloof, dat er geen schooner tekst in den Bijbel is, dan die, waar het terugkeeren van de afkeerigen in Hosea 14 beschreven wordt. »Neem weg alle ongerechtigheid, en geef het goede,» dat is 't berouwhebbend gebed. En dan de genadevolle belofte: »Ik zal hunlieder afkeerigen genezen; ik zal hen vrijwilliglijk liefhebben, want Mijn toorn is van hen gekeerd; ik zal Israel zijn als de dauw; hij zal bloeien als de lelie.» Wij behoeven nooit bevreesd te zijn om tot God weder te keeren, zelfs niet uit de grootste zonde.

Altijd is Hij bereid om den berouwhebbenden verloren zoon zoo genadiglijk, zoo liefhebbend te ontvangen; en dan schenkt Hij eene vernieuwde uitstorting van zijnen Geest, als dauw op het versch gemaaid gras; en onze wasdom in de genade is snel en vrij, even als die der lelie. Zoo was 't met Henry F.— Een aardsche vriend nam hem bij de hand, en bracht hem op den weg des vrees terug; maar zijn hemelsche Vriend had een dieper onderwijst voor hem; hij werd zwaar ziek door eene longontsteking, en in de stilte van het hospitaal leide hij na ernstig zelfonderzoek aan zijne ziel de vraag voor: »Geloof ik in den Zoon van God?» De angst zijner ziel was alleen God en hemzelven bekend; maar te midden der woeste gelieden zag hij Eenen op de wateren wandelen, die tot hem zeide: »Ik ben het, vrees niet,» en toen sloten dezen beiden een verbond, en daar werd »grootte stilte.»

W.

Menschen van een fijn zedelijk gevoel nemen voor zich in door zekere nauwlettende, en toch als onwillekeurige opmerkzaamheid op de behoeften en verlangens van anderen, door een raden van hunne en opoffering van eigen wenschen, door kleine dienstbewijzen, welker zijden soer zich zachter en vaster om het harte henenlegt, dan de soms knellende band der groote weldaad en dure verplichting.

JEAN-PAUL.